

Medlem er uvidende om, at man rundt om i Verden ej alene i Teorien har anbefalet, men ogsaa positivt i Praksis forsøgt at give Sparepræmier — at give Præmie under en eller anden Form fra vedkommende Spareinstitutions, Kommunens, eventuelt fra Statens Side til Opmuntring af Spar-sommelighed. Sparepræmier betyde netop Præmier paa Kapitaldannelse. Det, jeg fremhævede, var kun det ganske simple og selvfølgelig, at man snarere burde opmuntre Folk til at spare end bortskræmme dem ved at lægge ekstraordinær høj Formueskat paa deres opsparde Midler.

Den højtærede Finansminister mente at burde forsvare den udmærkede Nationaløkonom, hvis Navn jeg havde nævnt, mod at blive tagen til Indtægt af mig. Han mente, at han kunde ikke paa nogen som helst Maade tages til Indtægt af mig i min Betragtning af Forholdet mellem direkte og indirekte Skatter. Herom har jeg ikke sagt et eneste Ord. Det eneste, jeg har sagt, er, at han var inde paa Betragtninger, som jeg kunde tage til Indtægt paa et helt andet Punkt, nemlig at der var Mulighed for, at de opløstrende Tider kunde medføre, at Staten kunde nøjes med betydelig ringere Indtægter, end den højtærede Finansminister i sin Tid var gaaet ud fra. Det er Præmisserne. Om man saa deraf drager den Konklusion, at derfor kan man, hvis der skulde vise sig et Overskud, bruge dette til ekstraordinær Afbetaling paa Statsgælden, eller den anden Konklusion, at man saa overhovedet ikke behøver at lægge dette Skattepaalæg paa, saa man derved undgaar Overskuddet, er en Ting for sig. Det er Spørgsmaal om, hvorledes man drager Konklusionen af de tilrettelagte Præmisses. For mig drejer det sig om at gøre opmærksom paa, at for Præmissernes Vedkommende er der den nøjeste Overensstemmelse mellem det Standpunkt, den højtærede 9de kongevalgte Landstingsmand (Falbe-Hansen) indtog, og det, jeg har indtaget ved tredie Behandling.

Den højtærede Finansminister værges sig imod, at han for sit Vedkommende ikke skulde have villet være med til at underkaste Sagen en Realitetsbehandling i Landstinget; han for sit Vedkommende, sagde han, havde i alt Fald været fuldt

villig dertil, men man havde fra Højres Side stillet sig paa et ekstremt Standpunkt. Nej, det faktiske er, at man fra den højtærede Finansministers og Regeringspartiets Side slet ikke vilde deltage i de Drøftelser, som man fra Højres Side ønskede. Det var paa ingen Maade et ekstremt Standpunkt. Man sagde: Lad os undersøge i Forening, om det ikke skulde være muligt at nøjes med at paa-lægge Befolkningen et mindre samlet Skattepaalæg, om det ikke fra første Færd skulde være muligt — for nu at blive ved det enkelte Lovforslag, der her foreligger — ved rationelle Ligningsregler at faa mere Skat ind uden just at forhøje Satterne. Det forekommer mig ikke at være et ekstremt Standpunkt. Det er et højt praktisk Standpunkt, som det for den højtærede Finansminister, naar han ønskede at bidrage til en Overenskomst, havde været en Pligt at medvirke til. Men det hænger jo i det hele sammen med det, som er den højtærede Finansministers Ejendommelighed, at han mangler den Smidighed, der behøves for at kunne gaa ind paa modsatte Standpunkter, for et Øjeblik at se bort fra de rent doktrinære Opfattelser, han har bidt sig fast i. Det, han her havde bidt sig fast i, var, at nu skulde det Forhold mellem direkte og indirekte Skatter, som han nu engang syntes var det rigtige, endelig med Vold og Magt paaoktrojeres Landstingets Højre, skønt dette principielt staar paa et helt andet Standpunkt. Ud fra det Synspunkt forstaar jeg meget vel, at den højtærede Finansminister heller ikke kan vurdere — eller maaske tør jeg endogsaa bruge det Udtryk forstaa — mine Bemærkninger om Livets Krav i Henseende til indirekte Beskatning. Hvad jeg pegede paa, var kun det, som vel er anerkendt af alle Finansautoriteter til alle Tider, at overfor Skatter paa Forbrug og Omsætning har det praktiske Liv, Forretningslivet, en vis Evne til at strække og række sig, saa at der igen bliver skabt en økonomisk Ligevægt. Enhver ny Skat forstyrrer til en Begyndelse den økonomiske Ligevægt, men det er det ejendommelige ved en Skat, der navnlig slaar ned paa Forbruget, at Livet trækker sig forholdsvis hurtigt til Rette, saa Skatten bæres let og sikkert.